

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תרומה ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

חויטי הצמר וחויטי הפשתן

פשתן סוד קינו, מפרי העץ פשתן, צמר הבל, הרי ערוב הכחות. רואים ששעטנז מערב כחות של שטן שהוא הפשתן ששיך לקינו, עם עז, שזה הצמר ששיך להבל ולקדשה. וכן הפתוב (ויקרא יט, יט) "ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך" בגימטריא קלפת נוגה, דקלפת נגה היא עץ הדעת שמערב טוב ורע, וכן אסור שעטנז מערב טוב ורע. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (עיר מנשה) שהפתוב (דברים כב, ט) "לא תזרע פרמך כלאים פן תקדש המלאה" ס"ת מנש"ה וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל חטא' שמנשה הוא בבחינת גיד הנשה ששיך ליסוד והנחש אוחז בו. וכן כלאים נותן אחיזה לנחש בצד הקדשה.

מצינו בגמרא (יבמות ד.) דבציצית אין אסור כלאים ואפשר לעשות את חויטי הציצית מצמר ופשתים יחדו, וכן בגדי כהנה היו כלאים. ומבאר לדברינו דכשאדם משתמש בחוטים למצות ציצית ומצות בגדי כהנה הוא מקדש את החוטים, ומוציא אותם מרשות הסטרא אחרא, וגם ההנאה של הפשתן באה מצד הקדשה. ובצד הקדשה אדרבא יש ענין לאחד את החוטים. וכן מצינו בזהר (תיקונים עח:) ארבעה לבושים של כהן הדיוט, הם כנגד "ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה".

וזה לשון רבנו בחיי (קדושים יט, יט) סוד הלשון של כלאים הוא מלשון מניעה, כלומר בטול הכחות, מלשון "לא תקלא רחמיך ממני", וכן "בית הפלא", והמריבע מין בשאינו מינו, או הזורע צמח מין בשאינו מינו והן יונקים זה מזה, הרי זה מערבב הכחות העליונים הנותנים כח ההולדה או כח הצמיחה. וכמו שדרשו רז"ל אין לך כל עשב ועשב מלמטה, שאין לו מזל מלמעלה מכה אותו ואומר לו גדל, ולכן נאסר לנו חבור הצמר והפשתים יחד וכו', ולכך נקרא הפשתים בלשון הקדש בד, כלומר יחידי שאסור לחברו עם הצמר. וכן הצמר עם הפשתים, והלובש בגד זה מלמטה מערבב הכחות העליונים, ומה שהתיר הכלאים בציצית, גם בבגדי כהנים בשעת עבודה, לפי שכל כחות המשתנים זה מזה פלן פלולין

בטעם לאסור כלאים כותב ה'חננוך' (סב) משרשי המצוה שידוע כי ענין הפשוף דבר רע עד מאד, וגורם כמה תקלות לבני אדם, וענין הפשוף הוא, שהשם ברוך הוא שם בתחלת הבריאה לכל דבר ודבר מדברי העולם טבע לפעל פעלתו, טובה וישרה לטובת בני העולם אשר ברא, ועל כל אחד ואחד המשיל כח מלמעלה, להכריחו על מעשהו, כמו שאמרו ז"ל, אין לך עשב מלמטה, שאין לו מזל מלמעלה שאומר לו גדל. ובמלאכת התערבת יש בה צדדין שלא הורשו בני אדם להשתמש בהן כי יודע אלהים שסוף המעשה היוצא לבני אדם באותו צדדין רע להן. נראה לבאר דלכן התורה אסרה ללבש בגד של צמר ופשתים, דחויטי הצמר מסמלים את צד הקדשה, כמובא בלק"ת (אמור לח:) שהשכינה הקדושה נקראת רחל, היות שהכבש ששמו רחל מסמל את השכינה, דיש לו הכנעה יותר מכל הבהמות. וכן קולו מעורר רחמים, ומניח לגזז הצמר מעליו. כמו שכתוב "וכרחל לפני גזייה נאלמה". וחויטי הפשתן מסמלים את צד הסטרא אחרא. כמובא בזהר (תיקונים קיח.) קין הביא קרבן פשתים מאותו צד של ערוה, ומנין שפשתים הוא מצד הערוה שנאמר "ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה". וכשאדם לובש בגד של צמר ופשתים הוא נהנה מהשר של הצמר והפשתים למעלה, כדברי ה'חננוך', ומעורר בזה את הקדשה והסטרא אחרא להשפיע עבורו את ההנאה מבגד זה ולכן זה אסור, דצד הסטרא אחרא נברא להיות בפרוד ואין לאחד אותו, ובפרט כהן שהוא מאחד חוטים שמסמלים קדשה עם חוטים שמסמלים קלפה. וכן מובא בפרוש הריב"ן על מכות (כב.) שיש אסור כלאים בעושה עבודה עם שור של חולין ושור של הקדש יחד. ומבאר לדברינו דיש כהן אחד בין קדשה וקלפה. וכן מצינו בזהר (תיקונים קט.) שאסור כלאים הוא בבחינת חלול שבת שמעורבים חול וקדש, ומחללים את הקדש.

וזה לשון השל"ה (ויקרא פרק תורה אור מת"כ אות יט) שעטנז אותיות שטן עז, שטן ראשי תבות שוע טווי נז,

במצות ציצית, בין הלבו והתכלת, ואין צריך לומר בבית המקדש בשעת עבודה שכל הכחות כלולין שם. נראה דרבנו בחיי מרמז כדלעיל, שבמצות ציצית ובגדי כהנה אין פלאים, דהם פוללים כל הכחות מצד הקדשה שהכל באחדות מה שאין פן בבגד סתם, הלו בשו גורם לאחד את הכחות שאינם מאחדים. וכן צמ"ר מרמז במלים אברהם יצחק, בדלוג הפוך של שתי אותיות. וכן צמ"ר מרמז בכתוב המדבר על השכינה שירדה עם יעקב למצרים (בראשית מו, ד) "אנכי ארד עמך מצרימה" בדלוג הפוך של ג' אותיות. וכן צמ"ר בגימטריא ערין המסמלים את מלאכי הקדשה שנקראים ערין קדישין.

מובא בלק"ת להאריז"ל (קדושים ע' קצג) כמו ששער רישא פעמר נקי פן שערות יסוד שלו גם פן לבנים, וזהו צמר כבשים הלבו ומזה הצמר הקריב הבל את קרבנו. רואים ששערות הצמר שיכות ליסוד דקדשה. וכן קרבן הצמר של הבל היה "מבכרות צאנו" (בראשית ד, ד) ובארנו במאמר 'חשמל דם' שבכור מסמל את ראשית השפעת היסוד. וכן רקמ"ה המסמלת חוטים מאחדים ומחברים מרמזת בכתוב (דניאל ז, ט) "ושער ראשה פעמר נקא כרסיה" בדלוג הפוך של ג' אותיות.

נראה דלכן חז"ל קבעו השעור למצות ראשית הגז אחד מששים, (ע' ברש"י דברים יח, ד), דמצנה זו שנגעשית בחוטי הצמר שמסמלים את צד הקדשה, שיכת למספר שש דקדשה. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (שופטים ע' קצח) שמקשר את מצות ראשית הגז לשם שדי, ושם שדי מסמל את היסוד.

מובא ברבנו בחיי (ויקרא טז, ד) שבגדי פשתן נקראים בגדי שש או בד שמספרו שש. דפשתן מתקשר עם קו האמצע השיך לאות וא"ו, ומבאר לדברינו דפשתן מסמל את היסוד דקלפה ששיך למספר שש. וכן מצינו ברש"י (בראשית לו, א) שעשו הוא בבחינת פשתני ובארנו במאמר 'חשמל מילה' שעשו מסמל את היסוד דקלפה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' קכ) שבגדי שש בגימטריא המן בן המדתא האגני. ובארנו במאמר שם שהמן הוא משרש עשו. וכן פשתן בגימטריא כתיית המסמל את היסוד, כמובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (ראה ע' קיא). וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא טז, ד) שכהן גדול נכנס לקדש הקדשים בגדי פשתן, דבגדי פשתן הם בחינת יסוד, והכרובים בקדש הקדשים הם בחינת יסוד, ובגדי פשתן עוזרים לו להתקשר לכרובים.

מצינו בגמרא (סנהדרין קו.) שבנות מואב היו מחטיאות את בני ישראל בזנות על ידי שהיו מוכרות להם פלי פשתן, ומבאר לדברינו דפשתן ששיך ליסוד דקלפה יש לו השפעה על היסוד ומביא

זנות. וכן מצינו ברש"י (זבחים קטז: ד"ה אמרה) שרחב הזונה היתה טומנת את המנאפים בתוך פשתן. וכן מצינו בירושלמי (סוטה כו:) שנשים השוזרות חוטי פשתן הן משל וסמל לנשים המרכלות בענגי זנות.

נראה דלכן מכנסי הכהנים היו מפשתן "לכסות בשר ערוה", דמובא בזהר (בראשית נח.) שבשר מסמל את הסטרא אחרא, וכן מצינו בזהר (נח סה.) **אותו קץ כל בשר [סטרא אחרא], כל רצונו הוא בבשר תדיר.** וכן מצינו בגמרא (סוטה ה.) **בשר, ב"ושה, ס"רוחה, ר"מה.** וכן מצינו במשנה (אבות ב, ח) **מרה בשר מרה רמה.** וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' ריא) שבשר בגימטריא אדום ישמעאל. והפשתן כסה את בחינת הקלפה שבבשר הערוה, כמו שכתוב "לכסות בשר ערוה", דבדברים שיש לקלפה אחיזה, צריך לתת להם יניקה ואז הם שומרים על הדבר. כדבארנו במאמר 'האחזות הקלפות בחלשים'. וכן כאן בבשר הערוה שיש לקלפות אחיזה בבחינת הבשר ובבחינת הערוה מכסים את זה בפשתן כדי לתת להם יניקה בבגד, שישמרו מהחיצונים שרוצים להכנס בפנימיות. וכן מצינו בזהר (פקודי רלט.) שבגדי בד אלו היו מסלקים את החיצונים, לכן היו קדם טובלים במקוה ואחר כך מתלבשים בהם, וממילא הם שומרים על האדם. וכן מובא ב'בן יהוידע' (סוטה יד) שבגד פשתן מציל מהרהורי זנות. וכן הכתוב (שמות כח, מב) "ונעשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה" ר"ת **מבול,** לרמז שמכנסים אלו מצילות מהעון שהביא את המבול. וכן הכתוב (שמות לט, כז) "ויעשו את הכתנת שש מעשה ארג לאהרן ולבניו" ס"ת **נוג"ה** דקלפת נגה מערכת טוב ורע ושם יש לנחש אחיזה. וכן בכתנת זו שהיתה עשויה מפשתן היתה לנחש אחיזה.

מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין ד' נהר נ') שכהן גדול לובש בגדי פשתן כשנכנס לקדש הקדשים ביום הכפורים, וכן למתים עושים תכריכים מפשתן, דפשתן סגלתו להפך הקטגור לסנגור. ומבאר לדברינו פיון שהפשתן שיך לסטרא אחרא, מי שלבוש בו נותן יניקה לסטרא אחרא, וכשיש להם יניקה, הם שומרים על מי שנותן להם את היניקה. לכן הם נהפכים לסנגור ואינם מקטרגים. ומי שצריך שמירה כמו כהן גדול ביום הכפורים, או מת, הרי זו סגלה בשבילו. וכן מובא שם שהלובש בגדי פשתן אין שולטת בו עין הרע. ומבאר לדברינו דעין הרע באה מהסטרא אחרא, וכשהם שומרים אין שולטת עין הרע. וכן מצינו במשנה (יומא לד:) שפרסו סדין של פשתן בין הכהן גדול לבין העם, בזמן שהיה טובל את הטבילות בהחלפת הבגדים. ומבאר לדברינו

דטבילה מסלקת את החיצונים, לכן נותנים להם יניקה מהפשתן שלא יפריעו. וכן טבילות אלו היו על גג לשפת בית הפרנה, ומצינו בגמרא (שם לה.) שלשפה זו נקראת בית הפרנה על שם מכשף ששמו פרנה שבנה אותה. וגם פאן רואים שהיתה יניקה לסטרא אחרא ממקום זה. עין בזהר (בא לד.) שאיוב נענש ביסורים משום שהיה מקריב קרבנות עולה שלסטרא אחרא אין בהם שום חלק, וגם הצדיק צריך לתת קצת חלק לסטרא אחרא שלא יקטרג עליו, ולא יבא לתבע את חלקו בדרך של יסורים לצדיק כמו שהוא עשה לאיוב.

נראה דהקב"ה סובב שרחב תחביא את המרגלים בתוך עצי פשתן. כמו שכתוב (יהושע ב, ו) **"ותטמנם בפשתי העץ הערכות לה על הגג"**, דפשתן הוא השמירה הטובה ביותר. וכן מצינו בכתוב (יחזקאל ט, יא) שלבושו של המלאך גבריאל ששיך למדת הגבורה הוא פשתן, **"לבוש הבדים"**, ובארנו במאמר 'שרש הטמאה מהחטא', שהשמירה הטובה ביותר היא שמירת צד הגבורה, לכן הלויים ששיכים למדת הגבורה היו השומרים בבית המקדש ולכן גבריאל לובש פשתן לרמז שפשתן הוא השמירה הטובה ביותר. וכן פשתן היה קרבנו של קין ששיך לצד הגבורה. וכן **"בגדי פשתים"** בגימטריא **תכלת** המסמלת את מידת הגבורה. וכן הפתוב המדבר על קללתו של קין (בראשית ד, יב) **"לא תסוף תת כחה"** ר"ת **תכלת**, לרמז שקין התקשר עם צד הגבורה בבחינת פשתן ותכלת.

כתוב (תהילים קלה, ז) **"מעלה נשאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה מוצא רוח מאצרותיו"**. ומובא בשער הפסוקים 'להאריז'ל (שמות ע' קה), שהמלים **"הארץ ברקים למטר"**, ר"ת **הב"ל**, וס"ת **צמ"ר**. דקרבן הב"ל היה צמר. וכן **"עשה מוצא רוח מאצרותיו"** ר"ת **עמ"ם** שהוא מלשון **עמרא** וצמר. נראה דלכן זה מרמז פאן. דכתוב זה מדבר על העבודה באתערותא דלתתא שעולה דרך העננים כמו שכתוב **"מעלה נשאים מקצה הארץ"**. וזה מביא את השפעת הגשם שבאה באתערותא דלעילא, **"ברקים למטר עשה"**. ולכן **הצמר** קרבנו של **הבל** נרמז בכתוב זה, דכתוב זה מדבר על צד הקדשה שהוא בבחינת צמר, שבו יש עבודה זו של אתערותא דלתתא שמביאה את האתערותא דלעילא.

ועוד מובא בהאריז'ל שם ש'ברקים למטר עשה מוצא', ר"ת **בלע"ם**. נראה דלכן הוא נרמז במלים אלו, דבצד הסטרא אחרא אין אתערותא דלתתא, רק מה שהקב"ה משפיע עבורם מלמעלה, וזה בבחינת **"ברקים למטר עשה מוצא"**, דלמי

שהקב"ה **מוצא** לנכון להשפיע גשם, הוא משפיע. מה שאין כן צד הקדשה נרמז במלים **"הארץ ברקים למטר"**, דהשפעת המטר באה כתוצאה מהארץ, ממה שעולה באתערותא דלתתא מהארץ. וכן מצינו שהשגל הוא בחינת צמר, כמו שכתוב (תהילים קמז, טז) **"הנתן שלג בצמר"**. וכן צמר עם הג' אותיות בגימטריא **שלג**. וכן **שלג** בגימטריא הפתוב המדבר על הקדשה (מ"א יט, יב) **"קול דממה דקה"**. וכן רואים שהשלג יורד בשקט בקול דממה דקה. **מצינו** במשנה (שבת כז:) **כל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן**. נראה דכיון שפשתן קשור עם הסטרא אחרא לכן הוא היחיד שמקבל טמאה, דטמאה באה מהסטרא אחרא.

מצינו בגמרא (ברכות י:) **"הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא"**, מנא ידעה, רב ושמואל חד אמר סדין של פשתן הציעה על מטתו ולא ראתה קרי עליו. נראה דלכן היתה גדלות בסדין של פשתן, לרמז שאפלו הפשתן המסמל את היסוד דקלפה, לא יכל להשפיע על אלישע ולגרם לו קרי, דאף על פי שפשתן שומר ממזיקים וכדומה, מן החטא איננו שומר, דהוא שיך לצד הסטרא אחרא שמנסה להחטיא את האדם.

כתוב (בראשית מא, מב) **"ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש וישם רבד הזהב על צנארו"**. ומבאר רש"י בגדי שש דבר חשיבות הוא במצרים. נראה דלכן פרעה הלביש ליוסף בגדי שש מפשתן, דבארנו במאמר 'חשמל מילה' שפרעה הוא היסוד דקלפה, והוא מענין שהערלה הנרמזת בפשתן תתלבש על היסוד דקדשה של יוסף. ובזה שהוא הלביש ליוסף בגדי פשתן שמסמלים את צד הסטרא אחרא, הוא סמל את רצונו שהערלה תתלבש על היסוד. וכן **פשת"ן** מרמז בכתוב (במדבר כו, כח) **"בני יוסף למשפחתם מנשה ואפרים"** בדלוג ג' אותיות, דפשתן הוא הלעמת זה של יוסף שמתלבש על יוסף. וכן נראה דפרעה הלביש את יוסף **"רבד זהב"**, דרביד בגימטריא **גבורה וזהב** מסמל את הגבורה. וכשם שהלבישו פשתן המסמל את הגבורה, כך הלבישו בדברים אלו המסמלים את הגבורה. וכן מובא בלק"ת להאריז'ל (שמות ע' קכה) שהמצרים מנעו מבני ישראל לקים מצות מילה, ומרמז בר"ת וס"ת של הפתוב **"הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו"**, שהר"ת **העבירו**, ו"הס"ת **מיל"ה**. וגם פאן רואים שהמצרים רצו את הערלה.

מצינו במשנה (סוטה מה:) על מקום עריפת העגלה **אסור מלזרוע ומלעבד, ומתן לסרק שם פשתן**. ומבאר

רש"י שמתר לעשות שם כל עבודה שאינה בגופה של קרקע. נראה דהתנא נקט דגמא של פשתן דוקא, דפשתן מסמל את הסטרא אחרא, ועריפת העגלה מובא ברבנו בחיי (דברים כא, א) שהיא בבחינת שעיר לעזאזל שנותנים יניקה לסטרא אחרא כדי שלא יקטרג. והמשנה מרמזת את הטעם שאסור לעשות עבודה בגוף הקרקע, דסטרא אחרא הוא בבחינת מדבר, מקום שאין בו זריעה, ומקום זה שנתנו אותו לסטרא אחרא ראוי לסרק בו פשתן המסמל את הסטרא אחרא.

מצינו בזהר (תרומה קמז): שצבע ארגמן מסמל רחמים דהוא כולל את כל ההשפעות, ימין שמאל וכו'. וכן מצינו בזהר (תיקונים קמד): "נדלת ראשך כארגמן, זו תפלה של יד, מה

שהיתה דלת בגלות, עניה, זה הוא שכתוב "תפלה לעני כי יעטף" תהיה [בזמן הגאולה] "לבושה כארגמן" שהוא סוד א- וריאל, ר- פאל, ג- בריאל, מ- יכאל, נ- וריאל [ר"ת ארגמן], רואים שהשפעת הפרנסה היא תפלה של יד, שבגלות היא עניה, ולעיתיד לבוא תחזר לעשירותה, ותהיה כארגמן ר"ת אוריאל, רפאל וכו' שהם המלאכים שישפיעו את השפע לעתיד לבוא. וכן הבאנו במאמר 'חוטי החשמל' מהמדרש, שארגמן הוא מלשון אריגת חוטים. וכן ארגמן בגימטריא פרגוד המסמל את מחיצת השכינה, כמובא ברש"י (ברכות יח: ד"ה הפרגוד), דדרך מחיצת הארגמן והפרגוד יורדת השכינה למטה. וכן בגד ארגמן בגימטריא מראה כבוד הוי"ה.

ה ז ק ו מ ס מ ל א ת ה ש פ ע ת ה א ד מ

כי הוא אומר תחלה אל הכהן יברכך ה' כדי לעשות את הכהן תחלה פלי גדוש ומלא ברכת ה', ואחר כך כשהכהן אומר לישראל יברכך ה', הוא מוריק מן פלי מלא אל פלי ריקו. רואים שהחזן הוא בחינת יסוד שמוריד את השפע. וכן נראה דהש"ץ מלבד מה שהוא משפיע את השפע הוא גם דואג לשמירתו, דמצינו בגמרא (ב"מ צג): ששומרי העיר נקראים חזני העיר. וכמו שאומרים בברכת כהנים "יברכך ה' וישמרך".

כתוב (בראשית כא, ב) "ותלד שרה לאברהם בן לזקניו". נראה דיש פאן רמז ששרה ילדה לאברהם בן פלי שיהיה לו למי להשפיע שפע חכמתו ומעשיו, "לזקניו" מלשון לזקנו, להשפעתו, וכן "לזקניו" בגימטריא צדיק המסמל את היסוד. וכן "ילדתי בן לזקניו" ר"ת יב"ל, דשרש היסוד הוא מעולם היובל כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'. וכן "מי מלל לאברהם היניקה" ס"ת מיל"ה דבזכות מצות מילה התקשרו עם היסוד הרוחני וזכו שהיסוד שלהם יוליד את יצחק וישפיע ליצחק.

מצינו בזהר (השמטות רנח): "ירד על הזקן" זה חסד גבורה ותפארת שפלים נקראים זקן, "ואברהם זקן" "ניהי פי זקן יצחק" "ועיני ישראל כבדו מזקן". רואים שהזהר מקשר את הלשון זקן לזקן. ונראה דלכן האבות נקראו זקן דג' אבות מסמלים את ג' השפעות היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'. וכן יוסף המסמל את היסוד בגימטריא זקן. וכן מובא בלק"ת (קרח נד). על הכתוב (תהלים קלג). "כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו", שזקן אהרן מסמל את השפעת אהרן הכהן לנשמות ישראל. וכן מובא במדרש (אותיות דר"ע אות ק"ה) שהזקנים של משה ואהרן היו כאשכולות תמרה. ובארנו במאמר 'חשמל לולב' שהתמר מסמל את היסוד.

הבאנו במאמר 'חוטי החשמל' מהלק"ת שהזקן מסמל את השפעת היסוד של האדם. לכן סריס שאין לו השפעה זו, אין לו זקן. וכן אשה שהיא בבחינת מקבל אין לה זקן.

מצינו בגמרא (חולין כד): נתמלא זקנו, ראוי לעשות שליח צבור, לעבור לפני התבה ולשא את פפיו, נראה דהמעלה של נתמלא זקנו, שהוא כבר יכול להוליד ולהשפיע, וממילא יכול להיות שליח צבור, להשפיע לצבור, וכן לשא פפיו, בבחינת "זקן אהרן" ולהמשיך ברכה לצבור. וכן ש"ץ בגימטריא שמו, דשליח צבור מתקשר לשמן הטוב שירד על הזקן להשפיע לכהנים שישפיעו לצבור כדלקמן. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (שנה ראשונה פ' תרומה) ששליח צבור הוא בבחינת יסוד. וכן צבור בגימטריא רחמים המסמלים את מדת התפארת. וכן מובא בספר 'קב הישר' (פרק מא) שהכתוב "יפרח כארז בלבנון" ס"ת חז"ן. ובארנו במאמר 'חשמל נגעים' שהארז מסמל את היסוד, ולבנון מסמל את עולם השמן שרש היסוד. וכן מובא שם שחז"ן במלוי האותיות ח"ת ז"ן נו"ן האותיות הראשונות חז"ן גימטריא שם אדנ"י, והאותיות האמצעיות י' ו' גימטריא שם הנ"ה. והאותיות האחרונות ת' נ' ג' גימטריא של הנעלם של שם שד"י, ומבאר לדברינו דהחזן הוא בחינת יסוד המחבר שמות הנ"ה אדנ"י, וכן הוא מתקשר עם שם שדי המסמל את היסוד. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (אות ג) שחזן הוא מלשון חזון בחינת נבואה. וכן מובא ב'משנה ברורה' (סימן נג ס"ק פז) שחזן הוא מלשון רא"ה כמו חזי.

מובא ב'פלי יקר' (במדבר ו, כג) "אמור להם", מכאן למדו רז"ל שהחזן מקריא לכהנים מלה במלה בגנשח הברכות, וטעמו של דבר שהחזן הוא הסרסור המושך שפע צנור ממקור הברכות תחלה ומוריד אותם על ראש הכהנים יחולו,

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (קידושין לב:): **אֵין זְקוֹן אֱלָא מִי שְׁקֵנָה חֲכָמָה**.
נִרְאָה לְפָרֵשׁ זְקוֹן שְׁקֵנָה חֲכָמָה, מִלְשׁוֹן זְקוֹן, כִּינּוּן שְׁקֵנָה חֲכָמָה וַיֵּשׁ לוֹ מָה לְהַשְׁפִּיעַ לְאַחֵרִים, הוּא הַגִּיעַ לְמַדְרַגַת הַזְקוֹן - זְקוֹן. דְּהַשְׁפַּעַת הַיְסוּד שְׂבָאָה מֵהֵמַח מִסְמָלֵת גַּם אֶת הַשְׁפַּעַת הַחֲכָמָה שְׂבָאָה מֵהֵמַח, וּמִי שְׁקֵנָה חֲכָמָה וַיְכוּל לְהַשְׁפִּיעַ חֲכָמָה, לוֹ רְאוּי לְקָרָא זְקוֹן.

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (ברכות נז): **הַמְגַלַּח רֵאשׁוֹ בְּחִלּוּם סִימֵן יָפָה לוֹ**.
וּמִבְּאֵר רַש"י **הַמְגַלַּח סִימֵן גְּדֻלָּה וְתַפְאֲרַת הִיא לוֹ כְּמוֹ "וַיִּגְלַח וַיַּחֲלֵף" וְכוּ'**. וּמִמְשִׁיכָה הַגְּמָרָא [וְאִם גִּלַּח] **רֵאשׁוֹ וַזְקֵנוּ סִימֵן יָפָה לוֹ וְלִכְלֵל מִשְׁפָּחָתוֹ**. הַיֵּינוּ שֶׁהִרְחַבְתָּ גִּלּוּחַ גַּם לְזְקוֹן, הִיא סִימֵן יָפָה גַּם לְמִשְׁפָּחָה. וּמִבְּאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵינוּ דְכִינּוּן שְׂגֻלּוּחַ הוּא סִימֵן יָפָה, גִּלּוּחַ הַזְקוֹן שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַהִשְׁפָּעָה לְמִשְׁפָּחָה וְכוּ', הוּא סִימֵן יָפָה לְגַבֵּי הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁקְשׁוּרִים לְזָקְנוֹ.

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (יבמות פח): **"וַיַּבֵּר יוֹסֵף אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ" אָמַר רַב חֲסֵדָא מְלַמֵּד שֶׁיֵּצֵא בְּלֹא חֲתִימַת זְקוֹן וַיָּבֵא בְּחֲתִימַת זְקוֹן**. נִרְאָה לְבִאֵר דֶּהֱאָחִים מְכָרוּ אֶת יוֹסֵף לְאַחַר שֶׁסָּפַר לָהֶם אֶת הַחֲלוּמוֹת שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ, וְהֵם לֹא הִסְכִּימוּ לְדַבֵּר זֶה, מֵאַחַר שֶׁיוֹסֵף הָיָה עֹדֵן לְלֹא חֲתִימַת זְקוֹן, הַיֵּינוּ שֶׁעֹדֵן לֹא הַשְׁפִּיעַ לָהֶם כְּלוּם, וְלֹא הִרְגִּישׁוּ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת יְסוּד שֶׁמִּשְׁפִּיעַ, דָּאֵם הָיוּ רוֹאִים שֶׁהוּא מִשְׁפִּיעַ לָהֶם אִיזָה שֶׁפַּע הָיָה מְקוּם לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת לוֹ, כִּפְּי שְׂבָאָרְנוּ בְּמֵאֲמַר 'אֵין יְשִׁיבָה בְּעִזְרָה' שֶׁהַשְׁתַּחֲוּיָה עֲנִינָה בְּטוֹל וְהַכְנָעָה לְקַב"ה וַיֵּשׁ עֲנִינּוּ לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת בְּכָל מְקוּם שֶׁיֵּשׁ גְּלוּי אֱלֻקוֹת. וּבְכָל מְקוּם שֶׁיֵּשׁ הַשְׁפַּעַת הַקַּב"ה, הוּא גְּלוּי אֱלֻקוֹת. לְכֵן הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִים לְמַלְאָכִים, דֶּהֱקַב"ה מִשְׁפִּיעַ הַשְׁפַּעוֹת דֶּרֶךְ הַמְּלָךְ. וְלֹאֲחַר שֶׁהָאָחִים בָּאוּ לְמִצְרַיִם, כְּתוּב (בראשית מב, ו) **"וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ"**

וַיָּבֵאוּ אָחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּיָם אֶרְצָה", הַיֵּינוּ עֲכָשׁוּ שִׁיּוֹסֵף בְּחֲתִימַת זְקוֹן וְהוּא הַמְּשַׁבֵּיר וְהַמְּשַׁפֵּיעַ שֶׁפַּע לְכָל הָאָרֶץ, עֲכָשׁוּ צְרִיךְ לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת לוֹ, וְלִכְּנֵן הַשְׁתַּחֲוּוּ, וְזֶה הָיָה הַטַּעַם שֶׁהֵם לֹא הִכִּירוּהוּ, דֶּהֵם הִכִּירוּ יוֹסֵף לְלֹא זְקוֹן, שֶׁאֵינוּ מִשְׁפִּיעַ, וְעֲכָשׁוּ גְלוּ יוֹסֵף חֲדָשׁ עִם זְקוֹן שֶׁהוּא מִשְׁפִּיעַ לְכָל עַם הָאָרֶץ.

נִרְאָה דֶּהֱלִשׁוֹן חֲתִימַת זְקוֹן הִיא מִלְשׁוֹן חוֹתֵם הַבְּרִית, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים וְעַל בְּרִיתְךָ שְׁחַתְמַת בְּבִשְׂרֵנוּ וְכֵן וְצִאָצְאֵינוּ חֲתֵם בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ. דֶּהֱזָקוֹן הוּא חֶלֶק מֵהַבְּרִית. נִרְאָה דְלָכֵן הַשְׁפַּעַת הַזְקוֹן וְהַיְסוּד, נִקְרָאת בְּשֵׁם חוֹתֵם, דְּחוֹתֵם מְסַמֵּל הַשְׁפַּעַת. כְּשֵׁם שֶׁמְלַךְ מִשְׁפִּיעַ הַשְׁפַּעוֹתָיו דֶּרֶךְ חוֹתֵם הַמְּלָכוּת. כֵּן הַשְׁפַּעַת הַאֲדָם דֶּרֶךְ הַזְקוֹן וְהַיְסוּד הִיא בְּבַחֲיַנַת חוֹתֵם. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (גיטין פא:): שֶׁגֵּט בְּלֹא עֲדִים נִקְרָא **גֵּט קֶרֶת**, וְרוֹאִים שְׁחַתְמַת הַעֲדִים הִיא בְּבַחֲיַנַת שְׁעָרוֹת. וְכֵן חוֹתֵם אִישׁ בְּגִימְטְרִיא עֲטָרַת הַיְסוּד. וְכֵן חוֹתֵם בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (בראשית יז, יב) **"וַיְמַלֵּךְ לָכֶם כָּל זָכָר"**.

נִרְאָה דְלָכֵן הָיוּ הַמְּלָכִים חוֹתְמִים בְּטַבְעַת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (אסתר ח, י) **"וַיַּחֲתֵם בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ"** דְּטַבְעַת מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוּת כְּמוֹבָא בְּזִהַר (תיקונים כה:), וְכִינּוּן שֶׁהַמֶּלֶךְ מִשְׁפִּיעַ הַשְׁפַּעוֹתָיו דֶּרֶךְ הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוּת שֶׁנִּמְצָא בִּידוֹ, כְּדַבָּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל מְטָה', לְכֵן הָיָה חוֹתֵם בְּטַבְעַת. וְכֵן בְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל סֵלֶם' שֶׁטַבְעַת מְסַמֵּל גַּם אֶת הָעֲטָרָה שֶׁבַּיְסוּד שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת חוֹתֵם.

מְצִינּוֹ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר י, ט) שֶׁהַשְּׁבַת נִמְשַׁלֵּת לְחוֹתֵם, וּבְאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁהַשְּׁפַעַת הַשְּׁבַת הִיא דֶּרֶךְ הָעֲטָרָה שֶׁבַּיְסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּלֻק"ת לְהָאֲרִיז"ל (בשלח ע' קמג) **שְׁתַּחֲוּוּ שְׁבַת אוֹתוֹת חוֹתֵם שְׁבַת**. וּמִבְּאֵר לְדְבַרְיֵנוּ דְעַד לְתַחֲוּם שְׁבַת יֵשׁ אֶת הַשְּׁפַעַת הַחוֹתֵם שֶׁל הַשְּׁבַת מֵהָעֲטָרָה שֶׁבַּיְסוּד. וְכֵן חוֹתֵם בְּגִימְטְרִיא יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

ציטוטים [מתורגמים] מדברי הגאון ר' משה וואלפסון שליט"א רב קהלת אמונת ישראל

ומראשי ישיבת תורה ודעת בארה"ב.

(פורסם בהמודיע באנגלית יום ה' כ"ג בשבט תשע"ב).

הגאון ר' משה וואלפסון שליט"א מזקני גדולי ישראל אשר בארה"ב קרא השבוע לכינוס חרום בקהילתו לאור המצב באירן, הפעם הקודמת שהוא כינס כינוס מיוחד היה בחורף תשנ"א ערב מלחמת המפרץ. ואלו דבריו שנאמרו במעמד אלפים מישראל: מדוע אנו שקטים? איפה ההתעוררות? מדוע כולם אדישים? מדוע כולם עסוקים בשטויות? האם איננו שומעים את האזעקה? איננו יודעים שצריך לבקוע רחמי שמים לבקש רחמים מהרבנו של עולם? במהלך השבועות הקרובים אנו עומדים לפני מלחמה כוללת באירן ישראל אירופא וארה"ב. ועל כלל ישראל להתכונן באופן רוחני. הרי הרמב"ם כותב שיש מצוה להתפלל בזמנים קשים, ואם לא מתפללים הרי זה מידה אכזרית, וגורם שהמצב יחמיר ח"ו.

המנהיג באירן אמר בבירור וחזר על כך כמה פעמים שהוא רוצה להרוג ר"ל כל יהודי בעולם, בדיוק כמו המן. אם הוא יצליח ח"ו להשיג נשק גרעיני, והמומחים אומרים שיהיה לו בקיץ, זאת תהיה סכנה גדולה לכלל ישראל. חלק ניכר מהיהודים גרים בארץ ישראל, והממשלה שם אומרת שהם יתקפו קודם, אם זה יקרה תפרוץ מלחמת עולם. הג"ר יוסף רוזנבלום שליט"א ר"י שערי יושר אמר לי שאנו נמצאים בעת צרה גדולה, ובזמן של דין הקב"ה מדקדק יותר על כל פרט אפילו קטן, וצריך להתחזק יותר. חז"ל אומרים שבזמן שמלך המשיח יבוא כל העמים ילחמו זה בזה, והניצוץ שיבעיר את המלחמה יהיה מלך פרס שבימינו הוא אירן, שיתגרה במלך ערבי, שבימינו זהו ערב הסעודית, כפי שקורה היום. חז"ל אומרים שפרס תשמיד את כל העולם, והיהודים יהיו במצב קשה, אז ה' יאמר 'אל תיראו הגיע זמן גאולתכם'. לא צריך להכנס לפאניקה, אנו מאמינים שה' יעשה לנו ניסים, 'אפשר טעקע' הגיע זמן הגאולה, וצריך להתכונן לגאולה. מאז השואה ה' עשה ניסים גדולים ליהודים, ובפרט בארץ ישראל שמארכת את רוב היהודים בעולם. ועולם התורה זוכה לסיעתא דשמיא מעל הטבע. רואים שה' רוצה לעשות לנו ניסים וישועות וצריך להתכונן לישועות. הדרך להתכונן לישועות היא להתחזק בתורה וחסד, ולייחד תפילות מיוחדות לרגל המצב. ובפרט לומר פרק מ"ו בתהילים, כפי שהורה האדמו"ר ר' אהרן מבעלזא זצ"ל לומר אותו בזמן של מלחמות. כל אחד צריך להתפלל היום עליו ועל משפחתו ועל כלל ישראל שיזכו לינצל מהמלחמה שבפתח, שהיא חבלו של משיח. [עד כאן ציטוטים מדברי הרב].

ציטוטים מתוך מכתב הרה"צ המקובל רבי משה אהרן הכהן שליט"א

שבט תשע"ב

לכל החברים בהר ציון הי"ו

"רנו ליעקב שימחה וצהלו בראש גויים וכו' ובאו ורננו במרום ציון" "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

כי קרובים אנו לזמן הגאולה ככתוב בספר דניאל שיהיה שטף באחרית הימים ולא דווקא המבול. ונראה עין בעין בשוב ה' לציון אמן כן יהי רצון.

הנה סערת ה' המה, יצאה סער מתגורר. על ראש רשעים יחול לא ישוב חרון אף ה' עד עשיתו ועד הקימו מזימות ליבו באחרית הימים תתבוננו בה בעת ההיא נאום ה' אהיה לאלוקים לכל משפחות ישראל והמה יהיו לי לעם. וזה הזמן ממש שהוא הזמן לפסוק בירמיהו הנביא.

רב ברכות לכם אחים יקרים, ה' יתן בכם הכח והגבורה להחזיק בהר ציון, וזכות דויד מלכא יעמוד לכם עד הגאולה הקרובה מאוד מאוד. תדע בני שלא יתן ה' אלקי ישראל באלו הרשעים המקום כלל וכלל, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים.

הַרְמַבּוּן בתחלת מאמר הגאולה מרחיב ומשבח את מעלת הגימטריאות והרמזים שיוצאים מפסוקי התורה, שיש דברים שהתורה אומרת אותם דוקא ברמז ולא בדרך אחרת, כי זאת הדרך ללמד ענינים אלו. וכן כל ענין הגאולה העתידה איננו מפרש בתורה, רק ברמז, כי ענינים אלו נלמדים בדרך זו. ככל שאנו מגלים עוד ועוד רמזים בתורה על עניני הגאולה, להראות איך כל מה שקורה בעולם קשור עם תהליכי הגאולה, [ולאו דוקא תאריכים] זאת דרך האמת בלמוד ענינים אלו. וכן מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) "כָּל גֵּיא יִנְשֵׂא",

שְׁלֵעֲתִיד לְבֹא תִנְשָׂא וְתִתְרוֹמֵם מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שְׁכָל עֵינָיו הַגְּאֹלָה בְּאֵת מִתּוֹרַת הַרְמֵז, לְכֹן בְּזִמְנוּ הַגְּאֹלָה תִתְרוֹמֵם וְתִתְנַשָּׂא מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל. וְכֹן אוֹתוֹת רַמְ"ז סְמוּכוֹת לְאוֹתוֹת נַח"ש שֶׁהוּא בְּגִמְטְרִיא מְשִׁיחַ. וְכֹן רַמְזוֹ אוֹתוֹת זְמַר, הַמְסַמֵּל אֶת הַגְּאֹלָה שֶׁיִּזְמְרוּ אֶת הָעֶרְלָה, וְיִזְמְרוּ לָהּ. כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (שֵׁה"ר ב, ג) "עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ זְמִנּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהַגְּאֹל, הַגִּיעַ זְמִנָּה שֶׁל עֶרְלָה לְהַזְמִיר, הַגִּיעַ זְמִנָּה שֶׁל מַלְכוּת כּוֹתִים שֶׁתְּכַלֶּה הַגִּיעַ זְמִנָּה שֶׁל מַלְכוּת שָׁמַיִם שֶׁתִּגְּלָה". וְקוֹל הַתּוֹרָה נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ" זֶה קוֹלוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֹן רוֹאִים בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאוֹמֵר גִּמְטְרִיא בְּעֵינָיו שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַמְּשִׁיחַ (בְּרִכּוֹת ז.) רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִי אָמַר צָמַח שְׁמוֹ, ר' יוֹדֵן בְּרִיָּה דֵר' אֵיבּוֹ אָמַר מְנַחֵם שְׁמוֹ, אָמַר חֲנִינָה בְּרִיָּה דֵר' אָבָהוּ וְלֹא פְּלִיגִי חוֹשְׁבָנִיה דְּהַדִּין כְּחוֹשְׁבָנִיה דְּהַדִּין הוּא צָמַח הוּא מְנַחֵם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִפְתּוּב שֶׁהַגְּרָ"א דוֹרֵשׁ עַל תּוֹרַת הַרְמֵז "כָּל גִּיא". הַאוֹתוֹת שֶׁבְּאוֹת אַחֲרָיו הוּא לְמַד כ"ב. שֶׁנִּזְכָּר לְלַמֵּד אֶת הַרְמֵזִים שִׁיּוֹצְאִים מִכ"ב אוֹתוֹת. וְכֹן "גִּיא" בְּאֵת ב"ש אוֹתוֹת תַּמ"ר הַמְרַמְזוֹ עַל הַתְּמוּרוֹת שֵׁשׁ בְּתוֹרַת הַרְמֵז.

וּבִיְתֵר עֵמֶק בְּעֵינָיו תּוֹרַת הַרְמֵז מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בֶּלֶק רב.) דְּבָרֵי תּוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פְּשֻׁט דְּרוּשׁ רַמְזוֹ וְסוּד. הַזֵּהָר נּוֹקֵט הַסֵּדֵר שֶׁל פְּשֻׁט דְּרוּשׁ רַמְזוֹ סוּד לְרַמְזוֹ שֶׁהַדְּרוּשׁ וְהַרְמֵז מְחַבְּרִים בֵּין הַפְּשֻׁט לְסוּד. הֵינּוּ שְׂדֵרְךְ הַדְּרוּשׁ וְהַרְמֵז אֲפֻשֵׁר לְבָאֵר אֶת הַפְּשֻׁט עַל פִּי הַסוּד. וְכֹן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'עֲרַבֵי נַחַל' (פִּרְשֵׁת נִשְׂא) שֶׁפְּשֻׁט רַמְזוֹ דְּרוּשׁ סוּד הֵם כְּנִגְדַּת הָעוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה. וְרוֹאִים שֶׁבְּשִׁבִיל לְעֻלוֹת מְעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵינַת פְּשֻׁט, לְעוֹלָם הָאֲצִילוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵינַת סוּד, צְרִיךְ לְעִבֹר דְּרָךְ עוֹלָמוֹת הַבְּרִיאָה וְהַיְצִירָה שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵינַת דְּרוּשׁ וְרַמְזוֹ. וְכֹן מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (בְּרֵאשִׁית ג:) גִּמְטְרִיאוֹת וְחֻשְׁבוֹנוֹ וְכו' מִשֵּׁם נִכְנַס הָאָדָם לְדַעַת לְמַעְלָה. וְזֶה לְשׁוֹן הַרְמ"ק בְּסִפְרוֹ 'פְּרָדֵס רְמוֹנִים' (ע' ס:) יְדִיעַת סוּדוֹת תּוֹרָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה הוּא עַל יְדֵי הַצְּרוּפִים, וְהַגִּמְטְרִיאוֹת, וְהַתְּמוּרוֹת, וְרֵאשֵׁי תְבוּת, סוֹפֵי תְבוּת, וְתוֹכֵי אוֹתוֹת, וְרֵאשֵׁי פְּסוּקִים, וְסוֹפֵי פְּסוּקִים, וְדִלּוּג אוֹתוֹת וְצִרוּף אוֹתוֹת. רוֹאִים שֶׁיְדִיעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה הִיא דְּרָךְ תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֹן אוֹתוֹת רַז נִמְצְאוֹת בְּרַמְזוֹ בְּתַבַּת רַמְזוֹ, לְרַמְזוֹ שְׂדֵרְךְ הַרְמֵז מְגִיעִים לְרַז. וְכֹן גִּמְטְרִיאוֹת בְּגִמְטְרִיא תַּפְּרָה, כִּי הֵם תּוֹפְרִים אֶת חֻלְקֵי הַתּוֹרָה. וְכֹן יְדִיעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה הִיא דְּרָךְ תּוֹרַת הַדְּרוּשׁ וְאֲגוּדוֹת חַז"ל, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי הַתְּנַיָּא (אֲגוּה"ק כג) בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל שֶׁרַב סוּדוֹת הַתּוֹרָה גְּנוּזִים בְּאֲגוּדוֹת חַז"ל. וְכֹן מוֹבָא בְּפִירוּשׁ הַגְּרָ"א עַל הַזֵּהָר (פְּקוּדֵי רַבֵּי) הַגְּדוּת שֶׁהֵן בְּש"ס, כְּמוֹ הַמְּעֻשִׁים דְּרַבָּה בַר בַּר חֲנָה וְסַנְחֲרִיב, בְּהֵן גְּנוּזֵי כָּל הָאוֹרָה וְהַתּוֹרָה, כָּל רִזִּין דְּאוֹרֵיָתָא. וְאִם נִחְלַק אֶת הַפְּרָדֵס לְסִפְרוֹת יוֹצֵא שְׁלֵמוֹד הַסוּד הוּא כְּנִגְדַּת אוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הו"ה, בְּבַחֲנֵינַת חֻקָּה. לְמוֹד הַדְּרוּשׁ הוּא כְּנִגְדַּת אוֹת ה' שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲנֵינַת בִּינָה. לְמוֹד הַרְמֵז הוּא כְּנִגְדַּת אוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲנֵינַת יְסוּד שְׁכוּלָל ו' סִפְרוֹת. וְלְמוֹד הַפְּשֻׁט הוּא כְּנִגְדַּת אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הו"ה בְּבַחֲנֵינַת מַלְכוּת. וְכִינּוּן שְׁמוֹבָא בְּשֵׁעַר הַכְּנֻסוֹת לְהָאֲרִיז"ל (קִרְיַת שִׁמְע ח"א ע' קפא) כָּל גְּאֹלָה הוּא בִּיְסוּד, לְכֹן הַגְּאֹלָה תְּלוּיָה בְּתוֹרַת הַרְמֵז, שְׂדֵרְכּוֹ עוֹלָם לְסוּד. וְכֹן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בְּרֵאשִׁית כט:) חַיִּים תְּלוּיִים בְּבֶן יֵשׁי, וּבְנֹא"ו נְמַשְׁכִּים לוֹ, וּבְהֵם שׁוֹלֵט בְּכָל, וְהָאֲרִיז מְמַנּוּ נְזוּנָה. רוֹאִים שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִשְׁפִיעַ פְּרִנְסָה דְּרָךְ הָאוֹת ו' וּבְכַח זֶה הוּא שׁוֹלֵט בְּכָל. וְכֹן רַמְ"ז אוֹתוֹת זַרְ"ם הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִחְזַקָּאל כג, ט) "וְזִרְמַת סוּסִים זִרְמַתֵּם". וְכֹן זַרְ"ם עַה"כ בְּגִמְטְרִיא רַמ"ח, דְּהַשְּׁפָעַת הַיְסוּד כּוֹלְלַת אֶת כָּל הַרְמ"ח אֲבָרִים כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֻשְׁמַל תּוֹרָה'. וְלָכֵן הַאוֹתוֹת נַח"ש בְּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתוֹת רַמְ"ז אוֹ זַרְ"ם, כִּי הַנְּחָשׁ הוּא בְּבַחֲנֵינַת עֶרְלָה הַמְתַּלְבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד. וְלָכֵן הַמְּעַבֵּר בֵּין גְּלוּת לְגֹאֲלָה יִתְחִיל בְּמַצְרֵי הוֹרְמוֹז, הַמְסַמֵּל אֶת הַמַּצְרֵי וְהַמְּעַבֵּר שֶׁל תּוֹרַת הַרְמֵז, שֶׁהוּא הַמְּעַבֵּר בֵּין הַפְּשֻׁט לְסוּד, בֵּין גְּלוּת לְגֹאֲלָה.

שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' דָּוִד אֲבוּחַצִירָא שְׁלִיט"א בְּהַסְפָּדוֹ עַל אַחֲיו הַרְה"ג ר' אֶלְעָזָר זצ"ל שֶׁעָלָה בְּסַעְרָה הַשְּׁמַיְמָה בְּמוֹצָאֵי יוֹם כ"ו בְּתַמוּז תַּשַּׁע"א, שֶׁהָר"ת שֶׁל "אֱלֹה מְסַעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" הֵן מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וְהוֹסִיף שֶׁהָא' שֶׁל "אֱלֹה" מְרַמְזֵת עַל אַחֲיו הַרְה"ג רַבִּי אֶלְעָזָר זצ"ל, שֶׁלְפִי דְּבָרָיו יֵשׁ לוֹ נִיצוּץ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֹן מֶרֶן הַרְאֵשֶׁל"צ ר' עוֹבַדְיָה יוֹסֵף שְׁלִיט"א אָמַר בְּהַסְפָּדוֹ שֶׁהִיָּתָה כְּאֵן בַּחֲנִינָה שֶׁל דְּקִירַת מְשִׁיחַ. וְכֹן מוֹבָא בְּקִנְטֵרֵס 'נִשְׁמַתִּין חֲדָתִין' מֵהַגְּרִי"מ מוֹרְגֵנְשְׁטֵרן שְׁלִיט"א שֶׁהִיָּתָה כְּאֵן בַּחֲנִינָה שֶׁל דְּקִירַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֹן הַהֲלוּגָה וְהַהַסְפָּד יִצְאוּ מִיִּשְׁבֵּת פּוֹרַת יוֹסֵף. וְאֲפֻשֵׁר לְהוֹסִיף שֶׁהַאוֹתוֹת שֶׁנִּשְׁאָרוּ לָהּ סַעֵי נִי שְׂרָאֵל עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלָל בְּגִמְטְרִיא תַּשַּׁע"א. וְיֵשׁ בְּתַבוּת "אֱלֹה מְסַעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן אוֹתִיּוֹת, לְרַמֵּז עַל יוֹם כ'וֹ לַחֲדָשׁ, וְהָרִ"ת וְסִ"ת שֶׁבַע תְּבוּת אֱלוֹ בְּגִימְטְרִיָּא בְּתַמּוּז. וְכֵן **אֶלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** עִם הַמַּלְאָכִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיָּא אֶלְעָזָר מְשִׁיחַ יוֹסֵף עִם הַמַּלְאָכִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְיָגְדוֹר אַהֲרָנֹן שְׁלִיט"א **שְׂרָבִי אֶלְעָזָר אַבְיָחֲצִירָא בְּגִימְטְרִיָּא נְצוּץ מִמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.**

וְשָׁמְעֵתִי מֵהֶרַם"ז שְׁלִיט"א **שְׁתַּשְׁעִיב** אוֹתִיּוֹת בְּתַשְׁע, לְרַמֵּז עַל סְפִירַת הַיְסוּד הַתְּשִׁיעִית. דְּבַשְׁנָה זֹאת יְבֵא הַיְסוּד לְתַכְלִיתוֹ וְשְׁלֵמוֹתוֹ. אוֹ בְּאִפְּן אַחֵר **תַּשְׁעִיב** אוֹתִיּוֹת ב' פְּעָמִים **תַּשְׁע** כְּמִנְיַן ח"י הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. וּבְכָלֵל כָּל הָעֵשָׂר שְׁנַיִם מִתַּשְׁע וְאֵילָךְ מִתְקַשְּׂרִים לַיְסוּד מִשׁוּם שֶׁהֵם שְׂכִימִים לְאוֹתִיּוֹת תַּשְׁע, שֶׁהוּא מְסַפֵּר הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּסֵפֶר 'קוֹל הַתּוֹר' בְּשֵׁם הַגֵּר"א שֶׁהִגְאֵלָה תְלוּיָהּ בַּיְסוּד, וּבְחִלּוֹף אוֹתִיּוֹת **טצ"ץ** שְׁמֵתחִלְפוֹת בְּחִלּוֹף א"ק בכ"ר. וְשׁוֹב רֹאִים אֶת הַמְּסַפֵּר תַּשְׁע. אוֹת ט' מְסַפֵּרָה **תַּשְׁע**, אוֹת צ' מְסַפֵּרָה **תַּשְׁעִים**, וְאוֹת **ץ** מְסַפֵּרָה **תַּשְׁע** מֵאוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (יְלִקוּט בְּרֵאשִׁית סד) **רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת נִכְפְּלוּ וְנִכְלְנוּ לְשׁוֹן גְּאֵלָה. ד' שְׁבוּ נִגְאֵל אֲבִינוּ אֲבָרְהָם מֵאוֹר פְּשָׁדִים שְׁנֹאמַר "לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן". ס"ם בּוּ נִגְאֵל אֲבִינוּ יִצְחָק מִיַּד פְּלִשְׁתִּים שְׁנֹאמַר "לֵךְ מֵעַמְנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מֵאֵד". ו' בּוּ נִגְאֵל אֲבִינוּ יַעֲקֹב מִיַּד עֵשָׂו שְׁנֹאמַר "הֲצִילֵנִי נָא". ו"ף בּוּ נִגְאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים "פְּקֹד פְּקֹדֶתִי". ץ"ץ בּוּ עֲתִיד הַקַּב"ה לְגָאֵל לְיִשְׂרָאֵל בְּסוֹף מַלְכוּת רַבִּיעִית שְׁנֹאמַר "אִישׁ צָמַח שְׁמוֹ וּמִתְחַתֵּי וְצָמַח".**

מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים 'לְהַאֲרִיז"ל (פ' וִירָא ע' נח) כְּמוֹ שֶׁמֵּאֲבָרְהָם יֵצֵא יִצְחָק, כֵּן יֵצֵא מְלוֹט יִצְחָק, ק"ץ ח"י, דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד "דוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". רוֹאִים שֶׁ"דוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם" מְרַמֵּז עַל סוּד הַקֵּץ. וּמֵבֵאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַקֵּץ הוּא בְּסוּד **שְׁבוּעָה** הַנִּרְמָזֶת בְּתַבַּת קַיִם, וְהִיא נִאֲמַרְתָּ בְּלִשׁוֹן חֵי. וּלְפִי זֶה מוּבָן יוֹתֵר מְדוּעַ הַשְּׁבוּעָה עַל קֵץ בְּעֵתָהּ גַם בְּהַאֲזִינוּ, וְגַם בְּדַנְיָאֵל, וְגַם בְּמַגֵּלְת רוּת נִאֲמַרְתָּ בְּלִשׁוֹן ח"י. כִּינּוּ שֶׁסוּד הַקֵּץ הוּא סוּד **ק"ץ ח"י**. וְהַבְּאוּר בְּעַמְקָא, כְּשֵׁם שֶׁעֲטַרְתָּ הַיְסוּד הִיא קֵץ וְסִיּוּם הַגּוּף, וְנִקְרָאתָ קֵץ שֶׁל ח"י חוֹלִיּוֹת הַשְּׂדֵרָה כִּידוּעַ. כֵּן הַקֵּץ הַאֲחֵרוֹן הוּא בְּסוּד עֲטַרְתָּ הַיְסוּד שֶׁהִיא הַסוּד שֶׁל חֲדוּשׁ מַלְכוּת בֵּית דוֹד חֵי וְקַיִם. וְכֵן **שְׁבוּעָה** הִיא מְלִשׁוֹן **שְׁבַע**, שֶׁהוּא הַמְּסַפֵּר שֶׁל עֲטַרְתָּ הַיְסוּד. כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּמֵאמַר 'חֲשֵׁמֶל דָּם' מִזְהָר (מִשְׁפָּטִים קטז). שֶׁשְׁבוּעָה פּוֹעֶלֶת דְּרָךְ עֲטַרְתָּ הַיְסוּד בְּסוּד "**בְּרִית שְׁבוּעָה**". וּבְאֵרְנוּ שֶׁם שְׁלֹכֵן הָאֲבוֹת הַשְּׁבִיעִי בְּאַחֲזִיזוֹת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וְכֵן **צְדִיק** הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד אוֹתִיּוֹת **קֵץ דִּי**. וְכֵן **חֵי קַיִם**, סִ"ת שֶׁל הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קלז, ה) "אִם אֶשְׁפָּחֵךְ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לַחֲכֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכֶּי". וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא גַם בְּבַחֲזִינַת שְׁבוּעָה וְהַבְּטָחָה עַל הַגְּאֵלָה. וְכֵן מְזֻמּוֹר ח"י בְּתִהִלִּים מְסַתֵּימִים בְּפְסוּק "**מִגְדֵּל יְשׁוּעוֹת מְלָכּוֹ וְעֵשָׂה חֶסֶד לְמִשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם**". וְכֵן הַמֵּאָה שְׁנָה הַנוֹכַחִיִּים הֵם הַמֵּאָה ח"י מִתְחַלֵּת הָאֶלֶף הַחֲמִישִׁי. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים 'לְהַאֲרִיז"ל (וִירָא ע' ס) שֶׁקֵץ חֵי מְרַמֵּז עַל הַמְּתַקֵּת הַגְּבוּרוֹת שְׁנַעֲשִׂית בְּעֲטַרְתָּ שְׁבִינְסוּד עַל יְדֵי הַחֲסִדִים שְׁמֵתִגְלִים שָׁם. (בְּבִיאוֹר זֶה סִיעֵנִי הֶרַם"ז שְׁלִיט"א). וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א "**דוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם**". בְּגִימְטְרִיָּא **יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ**. וְהוֹסִיף הֶרַם"ז שְׁלִיט"א **שְׁיֹסֵף דְּוִיד** בְּגִימְטְרִיָּא 180 שֶׁהוּא י' פְּעָמִים ח"י, וְהוּא מְסַפֵּר הַשְּׁנַיִם שֶׁל יִצְחָק, שֶׁהוּא קֵץ חֵי. שְׁח"י 180 שְׁנָה. דְּח"י הוּא סוּד עֲטַרְתָּ הַיְסוּד שְׁמֵתחַבְּרַת אֶת יוֹסֵף לְדוֹד. וְכֵן בְּצוּרַת הַמְּגוֹן דוֹד יֵשׁ ח"י קַיִן, וּמוּבָא בְּסֵפֶר 'מְטַעֲמִים' (עֵרֵךְ מִגוֹן דוֹד) בְּשֵׁם סֵפֶר 'אַרְץ הַחַיִּים' לְכָל דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה כְּגוֹן פְּרֻכַת וּמְטַפְּחוֹת סֵפֶר תּוֹרָה וְעַל הַהִיכָל, רוֹשְׁמִים שֶׁשׁ קְצוּוֹת וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מְגוֹן דוֹד, וְהוּא שְׁנֵי מְשַׁלְשִׁים מְשַׁלְבִּים זֶה בְּתוֹךְ זֶה, מִשׁוּם שֶׁהַתְּמוּנָה הִיא מוֹרָה עַל יְחוּד ה' וּמַלְכוּתוֹ בְּשֵׁשׁ קְצוּוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים 'לְרַמֵּז וְאוֹלֵי כַּאֲשֶׁר הַמַּלְכוּת הִיא כְּנֶגֶד הַפְּנִיִם אֲזִי יֵשׁ לָהּ צוּרַת הַמְּגוֹן דוֹד. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁעַר הַיְחוּדִים' לְהַאֲרִיז"ל (פֶּרֶק יב) לְכַתֵּב בְּקַמִּיעַ צִיּוֹר שֶׁל מְגוֹן דוֹד, וְיוֹעִיל לְכָל חֲלִי. וְעוֹד הוֹסִיף הֶרַם"ז שְׁלִיט"א שֶׁכָּל מֵלֶךְ בְּ"דוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם" יֵשׁ לָהּ רֵמֵז בְּאוֹתִיּוֹת **שְׁבַעַת** שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת **תַּשְׁעִיב**. "דוֹד" הוּא בְּגִימְטְרִיָּא ב' פְּעָמִים **שְׁבַע**. 'מֶלֶךְ' מְרַמֵּז עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא הַשְּׁבִיעִית. 'יִשְׂרָאֵל' יֵשׁ לָהֶם ג' אֲבוֹת וְד' אִמֵּהוֹת יְחַד **שְׁבַעַת**. וְכֵן **שְׁבַעַת** רוּעִים. 'חֵי' הוּא ב' פְּעָמִים **תַּשְׁע** אוֹתִיּוֹת **שְׁבַעַת**. 'וְקַיִם' מְרַמֵּז עַל **שְׁבוּעַת ה'** בְּדִלְעִיל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' צוֹר שְׁלִיט"א שֶׁדוֹד חֵי **שְׁבַעִים** שְׁנָה, וְשׁוֹב רוֹאִים אֶת מְסַפֵּר **שְׁבַע**.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר בְּשָׁנֵי מְקוֹמוֹת (אחרי סח. פנחס רמט. ובפירוש הגר"א שם ועל הזהר פקודי רנה): שְׁלִישׁ שְׁבָעִים שָׁנִים שֶׁל חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ, בְּסוּד שְׁבָעִים קוֹלוֹת שֶׁל יוֹלָדָת. וְאַחַר כֵּן יֵשׁ ב' שָׁנִים בְּסוּד הַלְדָה עֲצָמָה כְּנֶגֶד ב' דְּלָתוֹת שֶׁל הַיּוֹלָדָת. וְהַגֵּר"א (על הזהר פנחס ריט:) מְחַבֵּר אֶת דְּבָרֵי הַזֶּהָר בְּכָל הַמְקוֹמוֹת עִם הַזֶּהָר שֶׁל תְּהִלַּךְ מֵאָה שָׁנָה שְׁנֵיבֵיא לְקִמּוֹן, שְׁכָלָם מְכֻנָּיִם לְשָׁנַת תְּשַׁע"ב. וְלִפִּי זֶה יוֹצֵא שְׁהַשָּׁנִים תְּשַׁע"א תְּשַׁע"ב הֵן בְּסוּד לְדַת מְשִׁיחַ, וְסוּף תְּשַׁע"ב תְּהִיָּה בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ. וּמְרָמֵז בְּגִמְרֵא (גדה ל:) "**תְּשַׁבַּע כָּל לְשׁוֹן**" זֶה יוֹם הַלֵּידָה. וְמָה הִיא הַשְּׁבוּעָה שֶׁמְשַׁבְּעִים אוֹתוֹ, תְּהִי צָדִיק וְאֵל תְּהִי רָשָׁע. וְתְשַׁבַּע אוֹתוֹת תְּשַׁע"ב. לְרִמּוֹז שְׁשָׁנַת תְּשַׁע"ב הִיא שְׁנַת לְדָה - לְדַת מְשִׁיחַ. וְכֵן הַפְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל רוֹת כְּשֶׁהוֹלִידָה אֶת שְׂרָשׁ הַמְּשִׁיחַ "וַיִּתֵּן הוֹי"ה לָהּ הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בּוֹ", בְּגִימְטְרִיא תְּשַׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה סַעְדוֹן שְׁלִיט"א שֶׁתְּשַׁע"ב נוֹטְרִיקוֹן תְּשַׁעָה בָּאָב, שְׁבוּ נוֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן הַפְּתוּב (ויקרא יב, ב) "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיֵּלְדָה" בְּגִימְטְרִיא תְּשַׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁתְּשַׁע יִרְחֵי לְדָה מְרַמְזִים בְּשָׁנִים תְּשַׁע"א, תְּשַׁע"ב.

וְכֵן כְּתַב הָאֲדָמוֹר ר' יואל מִסְטֵמָאָר זְצוּק"ל סִפֵּר 'עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה' שֶׁמְבַסֵּס עַל מִדְרַשׁ חִז"ל (רות רבה ז, יב) "זֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כָּל דְּבָר", רַבִּי חֲנִינָא פְתַר קְרָא בְּיִשְׂרָאֵל לְשַׁעֲבֵר הָיוּ מְקַלְסִין עַל הַגְּאֻלָּה שְׁנֶאֱמַר "זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ", וְעַלֵּשׁוּ עַל הַתְּמוּרָה שְׁנֶאֱמַר "וַיִּמְירוּ אֶת פְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב" אִין לָךְ מְנוּל וּמְשַׁקֵּץ וּמְשַׁנָּה כְּשׁוֹר בְּשַׁעָה שְׁאוּכַל עֵשֶׂב. וּמְבָאָר שֶׁם בְּאַרְיִכוֹת שְׁכָל סוּד עֲכוּב הַגְּאֻלָּה הוּא בְּמִדְרַשׁ הַזֶּה שֶׁהִמִּירוּ אֶת הַגְּאֻלָּה "בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב" כְּמוֹ בְּחֻטָּא הַעֲגָל. וּבְאֵר הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שְׂרַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן תוֹרְחָא, מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ עַל הַשׁוֹר שֶׁהוּא תוֹרְחָא בְּאַרְמִית, וְהוּא אָמַר לְרַבִּי עֲקִיבָה יַעֲלֵו עֵשֶׂבִים בְּלַחְיָךְ, לְרִמּוֹז עַל כֵּן שִׁמְרוּ אֶת הַגְּאֻלָּה בְּעֵשֶׂב הַזֶּה שֶׁהַשׁוֹר אוֹכַל, וְזֶה בְּלַחְיִים כְּבִיכּוֹל שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה שֶׁהוּא שְׂרַשׁ תוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה, הֵינּוּ שִׁמְרוּ אֶת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה שִׁיּוֹצֵאֵת מֵהַלְחִיִּים [דִּיקְנָא] שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה לְהַשְׁפַּעַת עֵשֶׂב שֶׁהַשׁוֹר אוֹכַל, כְּמוֹ בְּחֻטָּא הַעֲגָל שֶׁהִמִּירוּ אֶת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה בְּשׁוֹר אוֹכַל עֵשֶׂב. וְכֵל זֶה עַד שְׁנַת עֵשֶׂב כְּדַבְּאַרְנוּ. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלִילִים 'לְהַאֲרִיז' (כב) שֶׁשְּׁבַעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז ר"ת עֵשֶׂב"ב, לְרִמּוֹז עַל הַפְּסוּק "בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב", שֶׁמְדַבֵּר עַל חֻטָּא הַעֲגָל שֶׁחֻטָּאוֹ בְּשַׁבָּעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז, וְנִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפֵּר ה'לְקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (תהילים צב) עַל הַפְּסוּק "בְּפֶרֶח רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב", שֶׁמְרַמֵּז עַל הַעֲנִין הַזֶּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרַש"י (שבועות ו) רַבִּי עֲקִיבָא קִרַח הִיָּה כְּדַאֲמַרִּין בְּבִכּוֹרוֹת 'חֻוֶץ מִן הַקִּרַח הַזֶּה'. וַיִּתְכַן שֵׁישׁ כָּאֵן רִמּוֹז עַל יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים מְשַׁעְרוֹתָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה כְּדַבְּאַרְנוּ, לְכֵן הוּא נִקְרָא קִרַח. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלִילִים' לְהַאֲרִיז"ל (לד) רַבִּי עֲקִיבָא הִיָּה מְשַׁרְשׁ קִין שֶׁהוּא עֵיטְרָא דְגַבְוֵרָה, וְעַל יְדֵי חֲסִידוֹתָיו גָּלַח כָּל שַׁעְרוֹת וְכַחוֹת הַדִּין, וְלָכֵן הִיָּה קִרַח. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרֵא (מנחות כט:) בְּשַׁעָה שְׁעָלָה מֹשֶׁה לְמִרוֹם מְצָאוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיּוֹשֵׁב וְקוֹשֵׁר כְּתָרִים לְאוֹתוֹת, אָמַר לְפָנָיו רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִי מְעַכֵּב עַל יְדֶךָ, אָמַר לוֹ אָדָם אֶחָד יֵשׁ שְׁעַתִּיד לְהִיּוֹת בְּסוּף כְּמָה דוֹרוֹת וְעֲקִיבָא בֶּן יוֹסֵף שָׁמוּ, שְׁעַתִּיד לְדַרְשׁ עַל כָּל קוּץ וְקוּץ תִּילִין תִּילִין שֶׁל הַלְכוֹת. רוֹאִים שֶׁהַמְעָלָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה שְׁבָה הוּא מִתְעַלָּה עַל מֹשֶׁה רַבִּינוּ, הִיא לְדַרְשׁ הַלְכוֹת עַל קוּץ וְקוּץ, הַמְרַמְזִים עַל קוּצֵי הַשַּׁעְרוֹת דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם סוּד הַהַלְכוֹת, כְּמוּבָא בְּזֶהָר (תיקונים

קמ"ד): הַלְכוֹת שֶׁהֵם נִימֵי שַׁעְרוֹת. וְכִפִּי שְׁבַאֲרָנוּ שֶׁהַיְנִיקָה מְרַבִּי עֲקִיבָה הִיא מְבַחֲיֵנַת שַׁעְרוֹת.

מוּבָא בְּפִירוּשׁ הַרְשֵׁב"ץ לְפִיּוֹט הַר"ץ גְּאוֹת בְּשֵׁם מִדְרַשׁ. כְּשַׁצְנוּהַ הַבּוֹרָא "תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרְעֵ זְרַע", צְמַחוּ אֶלְף מְאֵתִים תְּשַׁעִים מִיַּי דְּשָׂאִים וְעֵשֶׂבִים. נִרְאֶה שֵׁישׁ כָּאֵן רִמּוֹז עַל סוּגֵי הַעֵשֶׂב שֶׁל הַגְּלוּת, שֶׁהִרִי דְנִיָּאל נָבֵא עַל הַגְּלוּת הַאֲחֵרוֹנָה שֶׁתִּמְשַׁךְ אֶלְף מְאֵתִים וְתְשַׁעִים שָׁנָה, וְכֶנֶד זֶה נִבְרָאוֹ אֶלְף מְאֵתִים וְתְשַׁעִים מִיַּי עֵשֶׂבִים שֶׁשִּׁיכִים לְזִמְן הַגְּלוּת.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפֵּר 'תְּמַר דְּבוּרָה' לְרַמ"ק עַל הַפְּתוּב "וַיִּקְבּוּר אוֹתוֹ בְּגִי", שֶׁה' קִבֵּר אֶת מֹשֶׁה בְּי"ג מִדּוֹת הַרְחֻמִּים, שֶׁהַזְכוֹת שְׁלָהֶם יָגוּ עַל יִשְׂרָאֵל בְּגְלוּתָם בְּזְכוֹת מֹשֶׁה. וּמוּבָא בְּסִפֵּר 'מְפָרֵי אֶפְרַיִם' שֶׁמֹּשֶׁה נִפְטַר בְּשָׁנַת ב' אֶלְפִים תַּפ"ט, וְאֵם נוֹסִיף עַל הַמְסַפֵּר הַזֶּה אֶת הַמְסַפֵּר שֶׁל י"ג מִדּוֹת הַרְחֻמִּים "אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶתְךָ אֶפְרַיִם וְרַב חֶסֶד וְאֶמֶת: נִצֵּר חֶסֶד לְאֶלְפִים נִשְׂא עוֹן וְפָשַׁע וְחֻטְאָה וְנִקְהָה", נִקְבַּל ה' אֶלְפִים תַּרְצ"ט. שְׂאֵז תְּמָה הַזְכוֹת שֶׁל מֹשֶׁה בְּי"ג מִדּוֹת הַרְחֻמִּים שֶׁה' הָאָרִיךְ אִפּוֹ וְחִפְהָ שִׁחְזָרוּ בְּתַשׁוּבָה. וּבְשָׁנָה זוֹ עִם יִשְׂרָאֵל הַתְּחִיל לְפָרַע אֶת

העונות של כל הדורות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות הבאות אחרי תרצ"ט הן קשי"א, וזה גם החלוף שלו בא"ט ב"ח. לרמז שמשנה זו התחיל הדינא קשי"א.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהכתוב (ירמי' ל, ז) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", בגימטריא תשע"א, ועה"כ תשע"ב. וכן הכתוב (ירמי' ל, ז) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". בגימטריא שנת ה' תשע"ב. וכן "היא ליעקב וממנה יושע" עם האותיות בגימטריא תשע"ב. וכן מובא ב'של"ה' (שמות תורה אור) שהאותיות שאחרי 'פקד' הן 'צרה', היינו שסדר הפקדה מתחיל עם צרה. וכן שנת תשע"ב מרמזת בנסח התפלה, 'ועונה לעמו בעת שועם אליו'. וכן בעת מרמז על גאלת בעתה.

וכן ע"ג בגימטריא יום טוב, שעל זה אמר הגר"א שהוא בגימטריא חציו לה' וחציו לכם. היינו חצי הגימטריא של תבת לה', וחצי הגימטריא של תבת לכם, יחד בגימטריא ע"ג. לרמז שבשנה זו זכו ישראל לשבע גדול ולשני שלחנות, בבחינת חציו לה' וחציו לכם. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שה'תשע"ג בגימטריא ברכת יוסף. ובגימטריא עושר רב.

משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"א). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמייטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב לרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אסף יומין דחול, והענין כי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין כת"ף ימין, וה' גבורות כמנין כתף שמאל, הרי אסף, ובהיותו בעץ הדעת נקרא אסף יומין דחול, יען כי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבו, והגלות הוא היות אלו האסף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות כי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והבן זה. כי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דנה" אסף שנין. היינו שהפסוק "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", מרמז על האסף החמישי שהוא בסוד "כל היום דנה", ונקרא בזהר אסף יומין דחול, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באסף הששי [בסוד ה"נויים לעמודים", דמספר שש הוא בבחינת נ"ו ועמוד כידוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, ויש ערוב טוב ורע, ובשנת ה' אלפים תשע"ה יפרדו הטוב מהרע. וזה חזב להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב. וכן רואים שהתורה הוסיפה "ואת האסף", עם אות ה', לרמז על ה' אלפים, היינו שהאסף הוא האסף החמישי. וכן אור חדש על ציון בגימטריא תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שברכת שומע תפלה ר"ת וס"ת תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ששומע תפלה בגימטריא הכתוב "אני הוי"ה בעתה אחישנה". עם המלים.

המהר"ל (נצח ישראל לב) מבאר את הגמרא על מוצאי שביעית בן דוד בא, שכבר מהשנה הרביעית של השמיטה מתחיל תהליך הגאולה. והשמיטה הבעל"ט תהיה בשנת תשע"ה, יוצא שכבר בתחילת תשע"ב שהיא השנה הרביעית מתחיל תהליך הגאולה. ונביא את דבריו כי ביאת המשיח, שבו התחדשות הנוה, יגרם הפסד הנוה הראשונה. ולפיכך בשבוע שבן דוד בא, מפני שהוא קרוב אל ההנוה החדשה, לכן הוא גורם הפסד הנוה הראשונה, עד שנה שלישית, הוא תכלית הפסד. ובירביעי, שהוא באמצע השבוע, אמר שיהיה שבע ואינו שבע. רוצה לומר, שאין כאן הנוה שלמה עד השנה החמישית, שאז יהיה הנוה שלימה מכח ההנוה החדשה שתהיה בעולם. לכן בחמישית שבע גדול. והשבע הוא שלמות עולם הזה בלבד. ובששית קולות, כאשר הוא קרוב אל ההנוה החדשה שתהיה בעולם. ובשביעית מלחמות, כי אז יתחיל כח ישראל מכח ההנוה החדשה שתחול בעולם. ובמוצאי שביעית בן דוד בא. שנת תשע"ב היא השנה הרביעית לשמיטה, ורואים מהגמרא שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, וכפי שנבאר את הפסוק "ותשבע" שמרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, ומרמז על שבע ושפע פרנסה. וכן שבע בגימטריא

בן שני

עוד רמזים פתב לנו הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א אליהו התשבי בא בגימטריא תשע"ב. וכן אליהו הנביא. אליהו התשבי. אליהו הגלעדי. במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד, בגימטריא בזמן האלף הששי בשנה תשע"ב. וכן נסח הברכה מנחם ציון ובונה ירושלים בגימטריא זהו בה' אלפים תשע"ב.

עין בתקוני זהר מח: שפגוג ומגוג הים הגדול קבל צבע אדם מרב דם שישפך. ועין בפסוקים בזכריה (יג, ה), ששני שלישי מהעולם לא ישרד את המלחמה. וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מהגר"י אברמסקי זצ"ל שמקבל מהגר"א שבמלחמת גוג ומגוג שלישי עולם יחרב, ועוד שלישי יפגע, ורק שלישי עולם ינצל. וצריך להבין מה ההבדל בין יפגע יחרב. אולי יפגע, הפונה למלחמה, ויחרב, הפונה לרעידות אדמה וכדומה, וכדלקמן. וכן רואים מהפסוק (זכריה יד, יב) שתהיה מגפה בתוך המלחמה, שתהרג את הגויים שיבאו להלחם על ירושלים. והתאור של המגפה מתאים מאד לתוצאות של הנשק הבלתי קונבנציונלי שקיים בזמננו. ונביא את לשון הכתוב "וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה בחריהן ולשונו תמק בפייהם". והוסיף הרה"ג ר' ד' צור שליט"א ש"המק" בגימטריא כימי ביאולגי עם המלים והפולל. והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א שמצינו במדרש רמז על מה שראינו בזמננו שמדינות יצרו לעצמן את הנשק שאבד אותן, כשהיו דליפות מכורים גרעיניים וכדומה, או שמיצרות נשק עבור אויביהן. (ילקוט ישעי' תלט) על מלכות רביעית גזר שתביא עצים משלה ותשרף בהם לעולם, שנאמר "ונהפכו נחליה לזפת וגו' לילה ויומם לא תכנה לעולם יעלה עשנה". וכן שמעתי בשם האדמו"ר מפרימשלאן שליט"א (דברים שנאמרו במוצ"ש פרשת וארא תשע"ב) שבקרוב ה' ינקם בגוים על הצרות שעשו לישראל בכל הזמנים, ואנו עומדים לפני ביאת המשיח בקרוב ממש. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א שכבר בחדש ניסן הקרוב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאולה.

מצינו בזהר (וירא קטז): בשש מאות שנה לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומעינות החכמה למטה, ויתכונן העולם להפנס בשביעי, כבן אדם שמתכונן ביום ששי משמערב השמש להפנס בשבת. ורואים שמשנת ת"ר התחילה תקופת ההכנה לגאולה בסוד עקבתא דמשיחא, ומשנת ת"ר עד סוף שנת תשע"ב השלמנו עק"ב שנים, המרמזות על השלמת התקופה של עקבתא דמשיחא. וכן מובא בתרגום ירושלמי (בראשית ג, טו) שהמשיח יבא בסוף עק"ב ימים. ונביא את לשונו: עתידין הינן אליו לאליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביזמוי דמלפא משיחא.

וכן שמעתי מיהודי ששמע מנכדו של הרב מנדל זצ"ל מבני ברק שהרב מנדל אמר אחרי מלחמת ששת הימים, שצריך לחכות עוד 45 שנה לביאת המשיח, בגלל הפסוקים בסוף דניאל. ועוד אמר בשמו שאמר לפני עשרות שנים שקודם ביאת המשיח יעמד כושי בנשיאות ארה"ב. וכן כתבו לי שלפני מלחמת ששת הימים היו לראשונה בארץ ישראל שש מאות אלף גברים שהיו בני למעלה מעשרים שנה. וכיום אומרים שיש כמניין הזה, שהם שומרי תורה ומצוות. ומצינו במדרש (ילקוט הושע תקיח) מה יציאתם ממצרים בששים רבוא, וכניסתן לארץ בששים רבוא, כן לימות המשיח בששים רבוא.

וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (ק"ש שעל המיטה ע' שלו) שיש השפעה מבחינת יד למלכות בסוד חסידים הראשונים היו ממעכין בידי והיו מוציאים בתולים באצבע. וכן מצינו בזהר (תיקונים לה): שאותיות יד שנמצאות במלה סוד בתחלה ובסוף, מרמזות על השפעת היסוד דרך בחינת יד, ואותיות סו שנמצאות במלה סוד מרמזות על ששים וששה גלגלים שסובבים את פסא הכבוד. וכן אותיות יד נמצאות בצדיק המסמל את היסוד. והאותיות שנשארו הן קצ. וכן ידיו של דוד היו בדרך כלל מלכלכות בדם, כמובא בגמרא (ברכות ד). אמר דוד ידני מלכלכות בדם, לרמז שדוד הוא בחינת דם המסמל את המלכות, שמתחבר ליד לקבל את השפעת היד. וכן דוד הוא הדור הי"ד בסדר הדורות שמונים מאברהם אבינו. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שספר תהלים הוא הספר הי"ד מכ"ד ספרי התנ"ך. וכן דוד בגימטריא יד. והוסיף הרה"ג ר' א' דנידוביץ שליט"א שכתוב על המשיח (שמות ד, יג) "שלח נא בידי

תשלח". וכן מובא בספר 'שבילי אמונה' (הנתיב העשירי) "נא ביד תשלח", בגימטריא 'זה מנחם בן עמיאל מלך המשיח'.

מובא ברמב"ן (ביאור על "הנה ישכיל עבדי") המשיח בתשובה יבא מיד, ואם לאו, יתאחר עד הקץ הבא עליו בשבועה, פדכתיב, "ויקם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בְּחַי הָעוֹלָם". ורואים שגאלת בעתה היא בסוד שבועה, שהקב"ה נשבע לגאל את עם ישראל בעתה. וכן מובא ב'רַבְנוּ בְּחַי' (דברים לב, מ) הבטחת גאלה זו העתידה היא בשבועה, כי כל הנשבע נושא ידו ונוגע בחפץ אשר הוא נשבע בו, והוא פדרך מה שכתוב בַּדְּנִיָּאל בְּהִבְטַחַת גָּאֵלָהּ זֶה "ויקם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בְּחַי הָעוֹלָם וגו'", וכן אמר דוד ע"ה "קומה ה' אל נשא ידך". והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שהפסוק (שמות כב, י) "שבעת הוי"ה" אותיות תשע"ב, לרמז ששנה זו היא בסוד "שבעת הוי"ה" שנסבע לגאל את ישראל בזמן דבעתה בשנת תשע"ב. והרה"ג ר' חיים בודנר שליט"א חדד את הרמז ששבעת ה', אותיות ה' תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' א' דנידוביץ שליט"א שגם על מחית עמלק יש שבועה של ה'. (שמות יז, טז) "ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה בעמלק". והבאנו לעיל מהזהר (פנחס ר"ט:) שהכתוב "מלחמה לה בעמלק", ר"ת בגימטריא ע"ב.

ועוד רואים בשני הפסוקים שהשבועה היא בנשיאת ידים לשמים, "כי אשא אל שמים ידי". "ויקם ימינו ושמאלו אל השמים". ונראה לבאר על פי מה שבארנו במאמר 'חשמל אות' שיעקב שמש י"ד שנה בבית שם ועבר, ועוד י"ד שנה עבד אצל לבן, בשביל לזכות ברחל ולא. דספירת התפארת יש לה שתי ידים. ובשביל לזכות לשלמות התפארת בבחינת לעתיד לבא, שיוכל להתקשר גם עם לאה וגם עם רחל הנה צריך לעמל פעמים י"ד שנה. וזה הסוד של יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא, שיש בו כ"ח אותיות כמנין ב' פעמים י"ד, כנגד שם הוי"ה במלוי מ"ה המסמל את מדת התפארת של יעקב, שגם בו יש כ"ח אותיות. כמבאר ב'שער הפנויות' להאריז"ל בדרוש א' של הקדוש. דבחינה זו של שתי ידים היא הסוד של לעתיד לבא. וכן משנת תשע"ב עד סוף המאה, נשארות כ"ח שנים. והוסיף הרה"ג ר' א' דנידוביץ שליט"א שכתוב על המשיח (שמות ד, יג) "שלח נא ביד תשלח". וכן מובא בספר 'שבילי אמונה' (הנתיב העשירי) "נא ביד תשלח", בגימטריא 'זה מנחם בן עמיאל מלך המשיח'. ולאחר שבארנו שדוד הוא בסוד יד, נראה דלכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא תשע"ב, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על שתי ידים שזה סוד שנת תשע"ב. וכן מובא בזהר (פקודי רמא:) שחבור הקרשים לאדנים היה בבחינת חבור סוד ומלכות. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (פקודי ע' קעד) שהאדנים במשכן היו כנגד שם אדני המלכות. וכן מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (תרומה ד"ה שני) "שני אדנים", היינו שתי בחינות אדני, שהוא כפול קוב"ה ושכינתיה, לקרש האחד, הינו לקרש האחד. וגם כאן רואים שהחבור בין הקרשים לאדנים שמסמל את היחוד של המשכן בבחינת חבור שני המשיחים, נעשה דרך בחינת שתי ידים, כמו שכתוב (שמות לו, כב) "שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל אחת". וכן "שתי ידות לקרש האחד" ר"ת שיל"ה שמו של מלך המשיח. וכן "משלבת" בגימטריא תשע"ב. והשלוש מרמז על היחוד, כמובא ברש"י (שמות כו, כה) כשליבה הנכנסת בנקב עמודי הסלם, והוא לשון "משלבת", עשויות כמין שליבה. וכן בארנו לעיל שהסוד של תהליך מאה שנה הוא בסוד מאה אדנים, ויוצא שחיבור האדנים הנרמז ב"משלבת" בגימטריא תשע"ב. הוא נקודת יחוד המשיחים שבתוך המאה אדנים – שנים.

וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר לו רבי יהושע, אם ישראל אין עושין תשובה, אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמו, וישראל עושין תשובה, ומחזירן למוטב. עין שם במהרש"א (צח. ד"ה אין בן דוד) שמלך קשה כהמן מדבר על גאלת בעתה. ורואים מהגמרא שהמן ששיך למלכות פרס חוזר בזמן גאלת בעתה. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' חיים כהן שליט"א [החלבון] שדבר ביום ו' כ"ד בשבט תשע"ב ואמר שברור לו שאחמדיניג'אד הוא גלגול המן הרשע, וקרא להקדים לתת מחצית השקל, כדי להקדים שקלינו לשקליו. וכן מצינו במדרש שמשח בן יוסף יהרג על ידי ארמילס

להלן אנו רואים טבלה שנשלחה מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א

ובה אנו רואים מתחת לנבואת בלעם על ביאת המשיח, את הממצאים: **איראן סוריה ה"ם או"ב**

תשע"ב.

דין ארור ויחרף בלקאלבלעם ויספק את כפיו ויאמר בלקאלבלעם לקבאיביקראתיך והנהברכתברך זהשלשפ
למקומך אמרתי כבדאכבדך והנהמנעך יהוהמכבודו ויאמרבלעםאלבלקהלאגמאלמלאכיך אשרשלחת אלי דברת
קמלאבי יתוכספו זהבללאוכל לעבראתפי יהוהלעשו ותטובהאורעהלבי אשרידברי הוהאחאודבר ועתההנני
צןאשריעשההעםזהלעמך באחריתהימים וישאמשלו ויאמרנאםבלעםבנו ובערו נאםהגברשתםהעין נאםשמע
ליוןמחזהשדי יחזהבפלוגלועינים אראנו ולאענהאשורנו ולאקרוב **דרךכוכביעקבוקמשבטמישראל** ו
קרב לבני שת והיה **אדם** ורשהוהיהירשהשעיראביביו וישאלעשהחילוי ירדמיעקב והאבי דשרי דמעירו ירא
ויאמר **ראשיתגויסעמלק** ואחריתועדיאבדו וראאתהקניני וישאמשלו ויאמראיתןמושכך ושיסבסלעקנךכי
דמהאשורתשכך וישאמשלו ויאמר **אוימי יחי המשמואלוציסימי דכתיב** וענואשור וענועבר וגםהואעד יאבד
שב למקמו וגםבלקהלך לדרך וישבי ישראל לבשטיסו יחלהעמלכז ותאלבנו ותמואבו ותקראך לעסלזבחיאלהיהך
ולאלהיהך ויצמד ישראל לבעלפעור ויחרףיהוהבישראל ויאמריהוהאלמשהקחאתכלראשי העם והוקעאות
ישבחרו קאפיהוהמישראל ויאמרמשה **א** לשפטי **ישראל** גואיש **א** נשי **וה** צמד יסלבעלפעור והנהאישמבניי
חיה ואתהמדיניתלעינימשהו לעיניכלעדתבניישראל והמהבכיספתחאהלמועדו יראפי נחסב קאלעזרב קאה
העדהו יקחמחבידו ויבאחראיש ישראל לאלהקהויה **דקר** אתשני המאתאיש ישראל ואתהאשהאלקבתהותעצרה
לוייהי והמתיסבמגפהארבעה ועשריםאלף וי**דבר** **הוא** **אל** **משה** **ל** **אמר** **פי** **נחסב** **קאלעזרב** **קאה** **ך** **הכה** **ך** **השי** **ב** **את** **ח**
בקנאו אתקנאתי בתוכם ולאכלית יאתבניי ישראל בקנאתי לכןאמרנהנני נתן לואתכריתישלוסוהיתלהוולז
נתעו לסתחתאשרקנאלאליהוויכפרעלבניישראל ושםאיש ישראל המכהאשרהכהאתהמדינית צמריבןסלואנ
ושמהאשההמכההמדינית כזבי בתצורראשאמו ותביתאבבמדינהואוידברי הוהאלמשהלאמרצרוראתהמדינית
רעיםהם לכמבנכלי הסאשרנכלו לכמעלדברפעור ועלדבר **ך** כזבי בתנשיאמדיןאחתמהמכהבי ומהמגפהעלדבר
גפיהואמריהוהאלמשהואלאלעזרב קאהך הכהך לאמר **ש** **ש** **לע** **ו** **ת** **ב** **נ** **י** ישראלמבןעשריםשנהומעלהל
אבישראל וידברמשהואלעזרהכהקנאתםבערבמתמואבעלירדן ירחו לאמרמבןעשריםשנהומעלהכאשרצוהיהו
להיצאיסמארקמצריסראובןכור ישראל לבני ראובן **ו** **ק** **מ** **ש** **פ** **ח** **ת** **ח** **נ** **כ** **י** לפלאמשפחתפלאי לחצר קמשפחת
פחתהכרמיאלהמשפחתהראובניויהי ופקדי המשלשהוארבעיםאלף ושבעמאות ושלשיםובנייפלא ואליאבוב
מן ואבירסהואדתן ואבירסקרו ואיעדהאשרהצוועלמשהועלהך בעדתקרחהבצתםעליהוהותפתחארקאתפ
רחבמהותעהדבאכלהאשאתחמיסומאתיסישוייהי ויל**נס** ובניקרח לאמת ובנישמעון למשפחתם לכמואלמשפ
משפחתהימיניליכי קמשפחתהיכיני לזרחמשפחתהזרחי לשאו למשפחתהשאו ליאלהמשפחתהשמענישניסוע
ברכד למשפחתהלטיב למשפחתהטורני למר למשפחתהמורני לשר למשפחתהשורני לאצור למשפחתהאצורני לנור למשפ

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il
ניתן לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון השבועי, או את מאמר קץ
הגאולה בתשע"ב כ-300 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
לשלוח בקשה למייל fish@neto.net.il

אחינו כל בית ישראל

כאשר מחוץ שכלה חרב ובחדרים אימה, ואין יודע מה ילד יום, כשכל העולם רועד מתהפוכות ושאר דברים מבהילים. וגזירת סילוק הצדיקים בזמן האחרון רח"ל, וגדולי ישראל הזקוקים לרחמי שמים מרובים. ולאור בקשתו של הרה"צ המקובל רבי משה אהרן הכהן שליט"א על כן נתאסף כולנו ביום רביעי ער"ח אדר בשעה 16:00 אצל ציונו של דוד המלך ע"ה במרום הר ציון, לתפילה רבים לעורר רחמי שמים לגאולה קרובה ברחמים, שכידוע כל הגאולה ברחמים תלויה בדוד מלכא משיחא, ובסייעתא דשמיא באתערותא דלתתא נעורר את דוד מלכא משיחא לגאולה ברחמים.

התפילה בהשתתפות הרה"צ רבי מרדכי מנצר שליט"א מעמודי התפילה שבדוד.

ובהשתתפות הרה"צ רבי דניאל דוב בערל הכהן סטבסקי שליט"א

וכידוע שעד לפני כארבעים שנה עיקר מקום התפילה של עמם ישראל לביטול הגזירות היה בקברי בית דוד. שזה המקום לעורר הרחמים על עם ישראל.

לאחר מכן תיערך בסמוך עבור ציבור המתפללים ברוב פאר והדר סעודת ראש חודש אדר כיד המלך בהשתתפות צדיקים ורבנים.

יהודי! אם רצונך להיות שותף לקירוב הגאולה ברחמים, הצטרף לעצרת תפילה זו, ותזכה יחד עם כל אחינו בית ישראל לראות בקרוב בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

עדות המהר"ם חגיז בשם האריז"ל על מקום קברי בית דוד בהר ציון בספרו אלה מסעי, וז"ל "והאלקי מוהר"י לוריא ז"ל דרוח ה' דיבר בו הוא גם כן אשר קיים ואישר כל אותו תחום ארץ ישראל בערי הקודש בסימניהם ומצריהם וכל הקברים המצויינים שם סביב סביב לכל תחום ארת ישראל, וסמך ידו על כותל המערבי, ועיר ציון שהוא חוץ לחומת ירושלים דשם קברי מלכות בית דוד.

וז"ל ספר מסעות ירושלים בבואו לתאר את ביקור כ"ק האדמו"ר הקדוש ממונקאטש בא"י "ומענין ביקור קברי הצדיקים הקדושים שאם יהיה באפשרות היה טוב לילך בראשונה להר צפון ירכתי ציון טמוני קברי מלכי בית דוד, כי מי בראש דוד בראש הוא המלך המשיח אשר אליו לבבינו שואף זורח, ולא אורח ארעא לאותובי דעתא מאבראי בשארי מקומות הקדושים טרם יבקרו בהיכלו כבוד של המלכות"

לרגל המצב הקשה מבית ומחוץ והסכנות מאיראן ארגון 'לינת החסד' מארגנים בהמלצת גדולי ישראל משמרות תפלה סביב היממה על כלל ישראל, המענינים להשתלב גם לרבעי שעה יפנו

לטל

1800-800-646

0527117402

הודעה מפורטת וקריאת הרבנים תפורסם בהמשך.